

Pe timp de noapte, în New York

Michael St. Pierre își fixă la ochiul stâng monocularul Steiner cu vedere nocturnă, slăbi puțin frânghia și își continuă coborârea de la etajul paisprezece. Aleea întunecată, pe care acum o vedea verde, era locul în care trebuia să aterizeze. Avea grijă să nu privească spre luminile marelui oraș din depărtare; nu-și permitea să orbească în acel moment al vieții sale. Aleea de dedesubt era liberă, cu excepția câtorva saci de gunoi și a doi șobolani în căutare de pradă. După ce va străbate în fugă cei treizeci de metri, va putea sări peste zidul de granit înalt de trei metri și se va putea refugia în siguranța oferită de Central Park noaptea. Rămase în umbra clădirilor din jurul lui. Nu-și făcea griji că va fi prins: ce fusese mai greu trecuse, iar colțul ăsta de lume era părăsit.

Mai avea optsprezece metri până jos, când zări cu coada ochiului stâng – care bătea departe cu ajutorul dispozitivului – carne. Carne moale, dezgolită. Era în clădirea alăturată, un bloc de locuințe, la etajul cinci. Blocul cufundat în întuneric, ca și cum nimeni n-ar fi fost acasă, de alături, de lângă Fifth Avenue. Putea să jure că vedea un sân. Își întoarse privirea; nu era un voaior. Dar era o priveliște plăcută, la o aruncătură de băț. Nu și-ar fi dat seama niciodată, dacă n-ar fi avut

monocularul cu vedere nocturnă. Cu toate acestea, nu-și făcea griji: ea nu-l putea vedea, Michael era sigur de asta.

Își continuă coborârea în noaptea fierbinte, umedă.

Însă, aidoma unei sirene, imaginea zărită îl trase înapoi, chiar dacă doar pentru o secundă. Da, era un sân. Doi, de fapt. Bine proporționați, deasupra unei talii zvelte – întreaga scenă scaldată în verde. Dumnezeuule, chiar că-i plăcea priveliștea de sus. Femeia stătea întinsă pe spate. Nu-i vedea clar fața, dar avea un corp excepțional. „Gândește-te la ce ai de făcut“, își reaminti, luptându-se cu pofta de moment.

Mai dadu puțin drumul la frânghie, continuându-și coborârea. Investise prea multe ore ca să riște totul din cauza unor priviri furișe aruncate unor iubii care nu bănuiau nimic. Dacă se ținea de plan, avea să ajungă acasă în scurt timp, în siguranță, în brațele miresei sale, care era mult mai ademenitoare decât femeia din fața lui. „Deși are un corp cum n-a mai văzut la nimeni până acum.“

Deodată, ca și cum i-ar fi citit gândurile, femeia întoarce capul spre stânga, către fereastră. Michael îngheță, ținându-se strâns de frânghie, fără să scoată un sunet, fără să respire. Îl văzuse? Imposibil. Era îmbrăcat astfel încât să nu fie observat, iar zona din jurul lui n-ar fi putut fi mai întunecată.

Apoi simți un gol în stomac.

Femeia nu se uita la el; nici n-ar fi putut. Avea ochii acoperiți cu o cârpă neagră și un căluș în gură. Corpul nu i se răsucea de pasiune, ci de groază. Se uita mai atent. Era legată, întinsă pe o masă, cu picioarele desfăcute, și suferea. Simți o izbucnire de mânie când văzu o siluetă lângă ea; fața bărbatului era ascunsă de întuneric, dar nu și arma din mână sa. Nu era o joacă: femeia era violată. Și totul se întâmpla la mai puțin de șase metri de el.

Privi în jos. Numai cincisprezece metri de parcurs. Libertatea. Simți cum pungața pe care o purta în spate își schimbă centrul de greutate. Șase luni de planuri pentru a o obține; era

viitorul său. N-o să-l lase să-i scape printre degete. Nu era momentul s-o facă pe eroul.

Dar femeia era tot acolo, cu pielea colorată în nuanța de verde a monocularului de noapte și cu corpul zbatându-se în legături. Michael nu trebuia să audă ca să știe că țipa în spatele călușului din gură.

Vară în Upper East Side. Majoritatea locuitorilor abandonaseră orașul pentru zone precum Hamptons, Greenwich, pentru bucățile lor din ceea ce numeau „la țară“, lăsându-și apartamentele prăfuite și în întuneric până în septembrie. Regii și reginele își abandonaseră castelele pentru pășuni mai verzi și un aer mai proaspăt, lasând în urmă fiefurile din Silicon Alley și imperiile din Wall Street. Era o concentrație de bogăție ca nicăieri în lume, totul închis în treizeci de cvartale cu fațade văruiți și portari irlandezi matahăloși.

Ambasada impunătoare fusese inițial casa și biroul lui J.S. Vandervelde, un baron al petrolului, al cărui imperiu rivalizase cu cele ale lui Getty, Rockefeller și Carnegie. Guvernul din Akbiquistan cumpăraseră clădirea la începutul anilor șaptezeci, nu pentru frumusețea și bogăția ornamentelor, ci pentru structura exterioară impenetrabilă: ziduri groase de un metru, uși masive, geamuri blindate. Cei din familia Vandervelde își aflaseră locul în lume: își știau dușmanii mai bine decât își cunoșteau rudele, așa că puseseră ca locuința să le fie proiectată corespunzător. Johan Sebastian Vandervelde își construise fortăreața – un conac cu opt etaje de locuit și șapte etaje de birouri – în 1915, mutându-și familia din casa lor din Greenwich Village de pe Fourth Street în cartierul select al orașului. Pentru Johan Sebastian Vandervelde devenise ceva obișnuit să aibă conflicte cu muncitorii săi, și pentru asta trebuia plătit un preț. Dar nu voia ca acest preț să fie plătit cu sânge, în pragul propriei case.

Și cei din Akbquestan își cunoșteau locul în lume și știau că au mai multă nevoie de un buncăr decât de o clădire de birouri. Când se mutaseră, modernizaseră instalațiile de apă, de electricitate, de încălzire și sistemul de securitate din fosta casă a lui Vandervelde. Nu se putea pătrunde înăuntru decât pe ușa de la intrare, dacă erai dispus să treci cu răbdare de paznici, scanere, arme și tot tacâmul.

Oamenii însă tind să gândească în două dimensiuni, nu în trei. Un atac de sus nu fusese niciodată considerat o amenințare, nici măcar atunci când ambasadorul Akbquestanului se afla în reședința sa. Acoperișul era dotat doar cu alarme standard la uși, ferestre și luminatoare.

Fuseseră necesare șase luni de planuri. Michael cunoștea fiecare colț al clădirii mai bine decât cel mai vechi locatar al acesteia. Cei de la Comisia de Conservare a Monumentelor fuseseră extrem de amabili și-i furnizaseră planuri integrale și specificații complete privind proprietatea. Când auziră că scria o carte despre istoria celui mai faimos bulevard din lume, lăsară totul baltă ca să-l ajute pe tânărul draguț în costum Ralph Lauren. Nu-i dădură informații doar despre clădirea respectivă, ci și despre fiecare dintre structurile adiacente. Forbes Carlton Smyth – Michael își alesese acest nume fictiv pentru rezonanța sa aristocratică – îi asigură pe toți membrii comisiei că vor primi mulțumiri pentru sprijinul oferit. Sistemul de securitate american fu identificat cu ușurință, iar Michael cumpără codurile de acces de la producător la un tarif mic, deoarece americanii nu se prea dădeau în vânt după cei din Akbquestan.

Ca orice bun om de afaceri, Michael era meticolos în ceea ce făcea, având grijă de toate detaliile. Era un profesionist până în măduva oaselor. Când planifica ceva, încerca totul și nu trecea cu vederea nici un amănunt. Fiecare scenariu previzibil era testat și verificat. Dar, spre deosebire de alte firme, el avea una de o singură persoană. Nu tu personal la Cercetare & Dezvoltare, nu tu secretariat, nu tu șef de resurse umane.

Michael lucra întotdeauna singur; într-un domeniu în care nu exista nici urmă de încredere, nu puteai fi genul încrezător. Întotdeauna dădea spargerii la cei care nu se duceau la poliție: guverne, infractori, cei cu asigurare prea mare. Nimic nu putea să conducă la el. Întotdeauna intra și ieșea în câteva minute, niciodată nu făcea vreo greșală, niciodată nu lăsa vreo urmă, vreun indiciu și, lucrul cel mai important, niciodată nu se lăsa prins.

Ambasada avea personal insuficient acum că indivizii de la Națiunile Unite erau în vacanță. Câte doi gardieni de serviciu în fiecare tură, câțiva secretari în timpul zilei, și asta era tot. Toți ceilalți plecaseră acasă să se bucure de ținutul pustiu și muntos pe care-l reprezentau.

Ambasadorul, Anwar Sri Ruskot, era un general respectat care excela în diplomatie, dar acest talent nici nu se compara cu cele mai mari abilități ale sale. Generalul Ruskot era bine-cunoscut pe piața neagră drept curier, intermediar și vânzător de primă mână, specializat în traficul cu antichități, bijuterii și tablouri, ascunzându-se în tot acest timp în spatele acreditării sale diplomatice. În ceea ce-l privea pe general, valiza diplomatică era o invenție mai importantă decât electricitatea, becul și femeile, luate laolaltă. Zvonurile despre activitățile sale deveniseră frecvente în cercurile poliției, dar FBI-ul și Interpolul nu aveau nici o putere. Dacă l-ar fi scuturat un pic, Ministerul Afacerilor Externe ar fi avut de-a face cu o criză majoră, care-ar fi putut duce cu ușurință la vărsare de sânge între cele două țări nu tocmai prietene.

Când generalul Ruskot era în oraș, își conducea afacerea de la etajul paisprezece al ambasadei, unde era la adăpost de paznicii, consilierii, secretarii și trepădușii lui. Biroul său se afla la ultimul etaj, unde nu avea acces decât el. Ruskot pretindea că acolo se ocupa de afacerile cele mai delicate ale țării și că, dacă acestea ar fi fost dezvaluite prematur, impactul ar fi fost catastrofal pentru diplomația mondială.

Nimeni nu mergea vreodată la etajul paisprezece, indiferent de situație.

Michael fu primul care văzu adevăratele operațiuni ale generalului. Atârna în mijlocul încăperii, de un cablu Kevlar, la o distanță de un metru și jumătate de podea, luminând în jur cu o mică lanternă-creion. Biroul era mare, ceva între biblioteca unui gentleman și un local de fumat opiu. Un birou masculin masiv, înconjurat de scaune cu spătar înalt, îmbrăcate în piele roșie, era amplasat lângă peretele din spate, în vreme ce lângă peretele opus era o zonă cu multe perne moi strânse în jurul unei *hookah*, mirosul stătut de opiu persistând încă în aer. Prin mulțimea de antichități orientale și picturi ale măștrilor, de covoare și tapiserii turcești, se găseau registre, dosare și computere care ofereau detalii despre fiecare tranzacție dubioasă, fiecare plată ilicită, fiecare afacere pe sub mână. În vreme ce majoritatea infractorilor erau discreți cu privire la ținerea evidenței, Ruskot nu avusese niciodată grija asta: generalul nu era pe teritoriu american, acesta era teritoriul statului Akbiquestan, protejat de Convenția de la Viena.

Michael intrase pe alee la scurt timp după miezul nopții, ca să-și înceapă urcușul. Magazinul cu patru etaje era lângă Madison Avenue, iar fațada sa de granit era visul oricărui cățărător. În spate ducea un colac de frânghie subțire, ranforsată; de centură avea prinse carabiniere, cleme și o trusă de ustensile – toate legate cu bandă izolatoare, ca să nu facă zgomot. Își începu ascensiunea din aleea întunecoasă, agățându-se cu degetele de șanțurile imposibil de înguste dintre blocurile de granit ale clădirii. De parcă ar fi ieșit la plimbare, escaladă magazinul în câteva secunde, apoi străbătu acoperișul și se îndreptă spre blocul de locuințe alăturat, cu opt etaje. Având stilul și puterea unui alpinist, trecu de la o clădire la alta spre Fifth Avenue, urcând din ce în ce mai sus. Lui Michael îi plăcea să se cațere pe clădiri

mai mult decât pe stânci. Acestea reprezentau o provocare mai mare și-i dădeau un sentiment mai puternic de împlinire. Ajunsese să se dea în vânt după fațade în facultate: caminul Towers fusese primul său Everest. Urcase până la etajul douăzeci și doi al caminului, se strecurase și ieșise pe fereastră din camera unui profesor stagiar, fără să scoată un sunet, totul pentru un test. Aventura nu avusese rezultatul scontat – fata pentru care-l furase tot picase examenul.

Michael cobori pe acoperișul Ambasadei Akbiquestanului de pe imobilul alăturat, de optsprezece etaje. Luminatorul, instalat în '68, avea montată o alarmă, care era însă ușor de dezactivat prin câteva conexiuni directe. Scoase geamul, se uită prin încăperea întunecată cu ajutorul monocularului, apoi se lăsă să coboare. O minunăție de apartament, și o colecție grozavă de obiecte de artă. Michael studiase planurile așa cum ar fi studiat strategiile de joc ale unei echipe de fotbal, și le-ar fi putut reface cu ușurință și legat la ochi; cunoștea fiecare centimetru din încăpere cu mult înainte de a pune piciorul acolo.

Din diversele sale surse aflase de o cantitate considerabilă de diamante neșlefuite care se aflau în acel loc, iar informațiile sale se dovediră corecte când seiful Wells Fargo din 1908, înalt de doi metri, se deschise sub acțiunea degetelor sale de cunoscător. Într-adevăr, erau diamante. Desfăcu punguța de catifea neagră cu bijuterii și le văzu, scânteind sub privirea lui ca niște stele pe cerul nopții. Destule cât să umpli o cutie de biscuiți. Treizeci de milioane de dolari de pe piața neagră, care nu puteau fi depistați. Ceea ce făcea lovitură și mai plăcută era faptul că nimeni nu avea să semnaleze vreodată lipsa acestor diamante. Cu siguranță erau furate, asigurate ilegal, și de existența lor știau doar o mână de oameni, aleși cu grija. Ambasadorul nu va da niciodată alarma. S-ar pune prea multe întrebări privind proveniența lor. În nici un caz nu va intra cineva în apartamentul de la

etajul paisprezece ca să inspecteze scena furtului. Fără poliție, fără investigații, fără probleme.

În momentul în care ușa seifului se deschidea, caporalul Javier Samaha devenea tot mai agitat în postul său de lângă ușa ambasadei. Gardienii trăsese la sorti ca să vadă cine își va schimba locul de veghe, și Samaha nimerise proverbialul pai scurt. Monotonia plantoanelor de douăsprezece ore îi făcea picioarele să zvâcnească și-i dădea dureri de cap. Era o noapte liniștită, de joi, și, ca de obicei, nu se întâmpla nimic. Nu prea avea ce să facă în afară de mâncat, citit și jucat cărți. În ciuda tuturor temerilor legate de faptul că era străin într-o țară ostilă, nu avusese niciodată loc vreun incident la ambasadă sau împotriva vreunui dintre compatrioții săi. Samaha considera paranoia ambadorului nefondată și precauțiile acestuia exagerate. Era secolul douăzeci și unul, epoca toleranței, iar ambada se afla în cel mai cosmopolit și liberal oraș din lume. În plus, era miezul verii, toți radicalii și puștii de colegiu erau în vacanță, nimeni nu avea să organizeze nici măcar un protest până în septembrie. Samaha se întoarse spre ofițerul de la recepție și-i spuse că avea să-și facă turele devreme, avea nevoie să-și dezmorțească picioarele și să-și limpezească mintea. De obicei începea de la etajul unu și urca, dar, exercitând bruma de autoritate de care dispunea, în seara asta decise că va începe de sus.

Michael închise seiful și îndesă diamantele în săculeț, pe care-l azvârlă apoi peste umăr. Rămase o clipă să-și admire opera de artă, încrezător că nimeni nu va intra în această zonă cu acces restricționat, și văzu într-un colț o cruce împodobită cu pietre prețioase. Avea douăzeci și doi de centimetri înălțime și era incrustată cu o sumedenie de safire, rubine și smaralde. Venise numai pentru diamante, însă crucea parcă-l chema, fără să știe de ce. Nu făcea parte din planul său, iar el

nu suporta să se abată de la plan; era întotdeauna extrem de meticolos în munca sa. Știa care era cheia succesului – adică să nu fii prins –, și anume, să te ții de plan. Dar, la urma urmelor, asta avea să fie ultima sa lovitură.

Aruncă rapid crucea în sac și ieși din încăpere în 93 de secunde.

Ușa liftului se deschise la etajul paisprezece. Caporalul Samaha cunoștea restricțiile, însă, în seara asta, curiozitatea puse stăpânire pe el. Nu era nimeni prin jur să-l surprindă, așa că de ce nu? Verifică singura ușa de apartament de la etaj – singura ușa la care gardienii nu aveau cheie – și, având confirmarea faptului că aceasta era bine încuiată, se îndreptă spre scara de incendiu, un pic dezamăgit. Apoi se întoarse și privi înapoi la intrarea din mahon sculptat ce dădea spre sanctuarul lui Ruskot. Caporalul nu avea prea mult respect pentru paranoicul diplomat, dar era datoră lui consfințită prin jurământ să-l apere pe general și să facă să fie respectată demnitatea țării sale. Samaha se resemnă că nu avea să știe vreodată adevărul despre acel loc, și gândurile i se îndreptară spre cafea. Deschisese ușa spre scara de incendiu și făcuse un pas când auzi un declic clar în liniștea din jur. Se opri și-și încordă auzul. Sunetul venea din apartament. Îl auzi din nou. Nu atât de tare de data asta, dar era cu siguranță un declic, și nu era firească. Refăcu drumul în sens invers și verifică ușa: încuiată. Lipi urechea de mahonul lustruit, ascultând concentrat. Era sigur că auzise ceva. Se gândi la implicații, la datoră față de țara sa; luă în considerație, iar și iar, personalitatea violentă a generalului.

Lăsând orice prudență deoparte, lovi cu piciorul în ușa. Apartamentul era cufundat în întuneric, cu excepția luminii ce se revărsa înăuntru din hol și a scânteierii slabe dinspre luminator. Caporalul observă că biroul spațios era bine dotat, mult mai bine decât orice altă încăpere din ambasadă. Un palat în

înaltul cerului. Câteva clipe, nu făcu altceva decât să priască în jur. Nimic nu părea nelalocul lui. Se uită cu mare atenție la seiful uriaș; chibzui la ce folosea și verifică încuierarea. Bine închisă. Se întoarse, dând să iasă, hotărând în sinea lui că sunetul pe care-l auzise nu era decât un zgomot de depresurizare din conducta de aerisire. Dar apoi zări peretele.

Arăta ca o pată provocată de umezeală, ca un contur de praf. Samaha se apropie să se uite mai îndeaproape la perete, călcând peste perne și aruncând o privire disprețuitoare către *hookah*. Deși în apartament era întuneric, era suficientă lumină cât să întrezărească pata. Caporalul merse cu degetele pe marginea ei, urmărindu-i conturul. Soarele decolorase în timp peretele și o singură porțiune păstrase verdele viu al zugrăvelii originale, o mică porțiune de forma unei cruci.

Și astfel rămase Michael suspendat în aer, cu viitorul său asigurat în săculețul din spate. Cinci etaje, și apoi libertatea. O femeie torturată în fața lui, gata să moară. Senzația ciudată din stomac, cea care-l îndemna de obicei să o ia la fugă în direcția opusă, era aproape copleșitoare. Dar nu era nimic prin comparație cu teama pe care o simțea pentru victima inocentă pe care o zărise.

Se cățără repede pe frânghie, punând o mână deasupra celeilalte, și urcă în câteva secunde cei treizeci de metri, apoi sări peste parapet. La o distanță de șase metri, nouă etaje mai jos, se afla casa scumpă cu șase etaje. Escaladă apartamentul vecin, își vârî degetele în fațada de cărămidă, merse până în capăt, își fixă și derulă frânghia, apoi se lăsă în jos.

Îi plăcea să aibă un plan conceput cu grijă, întotdeauna avea unul, precum și un plan de rezervă, și încă un plan de rezervă pentru planul de rezervă. Prefera să evite acțiunile sugerate de inspirația de moment. Adrenalina îi pompa în vene, căci acum trebuia să se bazeze pe instinct. Trecu

în revistă ceea ce știa: casa scumpă era înregistrată pe numele unei companii, o firmă europeană de textile; era de obicei ocupată de un soț, o soție și un schnauzer pitic și avea un sistem de alarmă ieftin și inefficient. Această clădire intrase de la început în calculele sale; era o poziție de repliere, o studiasă bine.

Prin cap îi treceau tot felul de gânduri. Unde era soțul? Cine era făptașul? Era oare chiar soțul? Oare în felul asta se infierbântau cei doi soți? Nu era timp pentru întrebări, doar pentru fapte: limbajul trupului femeii implora ajutorul lui Dumnezeu – era pe cale să moară.

Nu avuseșe de luat cine știe ce hotărâre. Samaha îi explică ofițerului de la recepție că auzise ceva la etajul paisprezece și că, în ciuda ordinelor de a nu merge la acel etaj, simțise că era de datoria sa, prin jurământ, să-și apere țara. Povesti cum verificase restul clădirii și i se păruse că era posibil să dea cineva târcoale pe acoperiș. E o prostie, asta fu tot ce spuse ofițerul de serviciu. Samaha sugera să sune la poliție și să le ceară să trimită un echipaj în zonă și să se uite după orice ar fi putut stârni bănuțel. Era o acoperire grozavă – să-i lase pe polițiști să scormonească prin zonă; dacă hoțul era încă prin apropiere, polițiștii îl vor prinde, iar Samaha va fi laudat că s-a mișcat repede. Ar putea chiar să primească o medalie. Și dacă nu prindeau pe nimeni? Generalul Ruskot și temperamentul său agresiv trebuiau să se întoarcă în două săptămâni. Să dezerteze într-un oraș precum New Yorkul nu era o alternativă prea rea.

Michael pătrunse fără zgomot în casă, prin fereastra de la ultimul etaj. Nu avea pistol; ura armele de foc, nu le folosisese niciodată și nici n-ar fi știut să folosească pistolul dacă l-ar fi avut. Dar avea la el cuțitul. Îl ținea în mână; atingerea mânelor îi dădea curaj, iar lama reflecta frânturi de lumină